

רע"פ 1812/14 - טל אבשלום נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1812/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: טל אבשלום

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 23.2.2014, בעפ"ת 34308-09-13, שניתן על-ידי כב' השופטת ש' בן שלמה

בשם המבקש: עו"ד צחי איציק כהן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ש' בן שלמה), בעפ"ת 34308-09-13, מיום 23.2.2014, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת ל' שלזינגר שמאי), בתת"ע 7835-04-11, מיום 15.7.2013.

רקע והליכים קודמים

2. מעובדות כתב האישום שהוגש נגד המבקש עולה, כי ביום 8.4.2011, בשעה 15:30 או בסמוך לכך, נהג

עמוד 1

המבקש על טרקטורון בסמוך ל"חניית המלבי" שבחוף פלמחים, והסיע איתו נוסעת נוספת. בנסיבות אלו, סירב המבקש לבקשתו של שוטר במדים להציג רישיונות ומסמכים מזהים, ובמקום זאת אמר: "למה מי אתה שאני אציג בפנייך מסמכים מזהים". עוד עולה מכתב האישום, כי מספר הנוסעים על הטרקטורון עלה על המספר המצוין ברישיון הרכב.

בגין מעשים אלו ייוחסו למבקש העבירות הבאות: אי ציות להוראות שוטר במדים, לפי תקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); הסעת נוסע במספר העולה על המצוין ברישיון הרכב, לפי תקנה 84(ב) לתקנות התעבורה.

ביום 13.6.2013, חזרה בה המשיבה, בהסכמת המבקש, מהאישום בעבירה שעניינה הסעת נוסעים במספר העולה על המותר.

3. ביום 15.7.2013, הורשע המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירה שעניינה אי ציות להוראת שוטר במדים. בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (להלן: בית המשפט לתעבורה), קבע כי המבקש יכול היה להבחין בקלות בסימני המזהים של השוטר שביקש ממנו להזדהות, ובכלל זאת: חולצתו וכובעו של השוטר, שנשאו את סמל המשטרה; הצגת תעודת מינוי של השוטר; נשקו ומכשיר הקשר של השוטר; נוכחותה של מתנדבת לצידו של השוטר, אשר לבשה מדי משטרה של משמר הגבול; וניידת גלויה של משטרת ישראל שחנתה במקום. לפיכך נקבע, כי על המבקש היה להיענות לבקשתו של השוטר להציג מסמכים מזהים, ובסירובו לעשות כן, הוא ביצע את העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

בו ביום, נגזר דינו של המבקש והושטו עליו העונשים הבאים: שני חודשי פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה; 3 חודשי פסילת רישיון על-תנאי, למשך 3 שנים; קנס בסך 2,000 ש"ח, או 20 ימי מאסר תמורתו; חתימה על התחייבות בסך 5,000 ש"ח.

4. המבקש ערער על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי, וביום 23.2.2012, נדחה ערעורו. טענתו העיקרית של המבקש הייתה, כי עובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה לפי תקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה, העוסקת בכללי ההתנהגות בעת שימוש בדרך. לדידו, סעיף העבירה הרלוונטי לאי-הצגת רישיונות הינו סעיף 62(6) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה). בית המשפט המחוזי דחה טענה זו של המבקש, משום שהיא לא נטענה בפני בית המשפט לתעבורה. נקבע בנוסף, כי אף לו היתה מתקבלת טענתו זו של המבקש, לא היה בכך בכדי להועיל לו, שכן ניתן היה להרשיעו בעבירה החלופית שבסעיף 62(6) לפקודת התעבורה, מכוחו של סעיף 216 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי). בית המשפט המחוזי קבע אמנם, כי יש להתערב בקביעתו העובדתית של בית המשפט לתעבורה, לפיה השוטר הציג למבקש את תעודת המינוי שלו, אך לא נמצא כי יש בכך כדי להביא לתוצאה אחרת לבד מהרשעתו של המבקש. עוד נקבע, כי אין הצדקה להתערב בעונשו של המבקש.

בקשת רשות הערעור

5. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. נטען בבקשה, כי היה על בית

המשפט המחוזי לקבל את טענתו של המבקש, לפיה סעיף האישום הרלוונטי במקרה דנן הוא סעיף 62(6) לפקודת התעבורה, ולזכות אותו מהעבירה שיוחסה לו. עוד טען המבקש, כי משום טבעה המשפטי של טענתו, לא היה מקום לדחותה אך משום שהיא לא הועלתה בפני הערכאה הדיונית.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי דינה של הבקשה להידחות.

7. הלכה מושרשת היא כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה במשורה, ואך במקרים חריגים מהם עולה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית עקרונית, החורגת בהיקפה מעניינם הפרטני של הצדדים לבקשה, וכן במקרים בהם עולה חשש מפני עיוות דינו של המבקש או משיקולי צדק כלפיו (רע"פ 792/14 פקרא נ' מדינת ישראל (16.3.2014); רע"פ 642/14 יצקוב נ' מדינת ישראל (10.3.2014); רע"פ 617/14 לוי נ' מדינת ישראל (4.3.2014)). בענייננו, הבקשה אינה מעלה כל שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית עקרונית, וכל כולה סבה סביב עניינו הפרטני של המבקש. די בטעמים אלו בלבד, בכדי לדחות את הבקשה.

8. למעלה מן הצורך, אציין כי מקובלת עלי קביעתו של בית המשפט המחוזי בקשר לשינוי החזית שחל בעמדתו של המבקש. ברע"פ 229/12 כהן נ' מדינת ישראל (16.10.2012) נקבע, אמנם, כי העלאת טענה משפטית חדשה בפני ערכאת הערעור אפשרית היא, משום שהיא אינה מעוררת, בדרך כלל, קשיים במישור הראייתי לשם בחינתה של הטענה. ואולם, הודגש כי פרקטיקה מעין זו אינה חפה מקשיים, כיוון שהיא מנוגדת לעקרונות היסוד של שיטתנו המשפטית, לפיה אין לנהל את ההליך המשפטי מחדש בשלב הערעור, והודגש כי בית המשפט יטה שלא לאשר את הרחבת החזית המשפטית, אלא במקום בו הטענות החדשות מבוססות על פסק דינה של הערכאה הדיונית (שם), בפסקה 16 לפסק דינו של השופט ס' ג'ובראן; רע"פ 1951/13 הייב נ' מדינת ישראל (14.3.2013)). בנסיבות בהן טענתו המשפטית החדשה של המבקש, בדבר סעיף האישום הרלוונטי לעניינו, אינה נובעת מקביעותיו של בית משפט השלום, אלא מנוסח כתב האישום אשר הוגש נגדו, היה עליו להעלות טענה זו כבר בפני הערכאה הדיונית, ולא מצאתי כל פגם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, שלא להידרש לטענה, משזו לא הועלתה על-ידי המבקש בהזדמנות הראשונה.

עוד אציין, כי אף לגופו של עניין אין בידי לקבל את הטענה, לפיה השימוש בתקנה 23(א)(1) מצדיק את ביטול הרשעתו של המבקש. ברע"פ 10314/08 צפוות נ' מדינת ישראל (23.12.2008) (להלן: עניין צפוות), נדרש בית משפט זה לשאלת ההרשעה בעבירה שעניינה אי-ציות לשוטר, לפי תקנה 23(א)(1), בגין אי-הצגת רישיון נהיגה לשוטר, ונקבע כי אין בכך כל פגם. אכן, בעניין צפוות, טען המבקש, כי סעיף האישום הרלוונטי לעניינו הוא תקנה 9(ב) לתקנות התעבורה, ולא סעיף 62(6) לפקודת התעבורה, כפי שטוען המבקש דכאן. ואולם, לא מצאתי כי יש בהבדל זה כדי להשליך על קביעתו של בית המשפט בעניין צפוות.

9. דינה של בקשת רשות הערעור להידחות, איפוא.

ניתנה היום, כ"ג באדר ב' התשע"ד (25.3.2014).

עמוד 3

שׁוֹפֵט
